

Civiele Procespraktijk

Nr. 38 – december 2016

De volgende onderwerpen worden behandeld:

- [Executoriaal derdenbeslag heeft geen voortdurende stuitende werking](#)
- [Persoonlijke aansprakelijkheid van de arbiter voor processuele fouten](#)
- [Beslaglegger niet beschermd tegen gewekte schijn afstand hypotheekrecht](#)
- [OK moet Meavita-zaak geheel opnieuw behandelen](#)

Executoriaal derdenbeslag heeft geen voortdurende stuitende werking (HR 30 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2222)

- In mei 2002 is executoriaal beslag gelegd op basis van een vonnis uit juni 1982. Ex art. 3:325 lid 2 sub c BW stuit dat beslag de verjaringstermijn van 20 jaar, die geldt voor de bevoegdheid het vonnis te executeren. De vraag is of na deze beslaglegging verdere stuitingshandelingen nodig zijn om te voorkomen dat de executiebevoegdheid alsnog verjaart. Het hof vond van niet, omdat het beslag voortdurend stuitende werking zou hebben.
- Dat is volgens de Hoge Raad onjuist. De executiebevoegdheid van een (arbitrale) uitspraak verjaart door verloop van twintig jaar (art. 3:324 BW). Die verjaring wordt volgens art. 3:325 BW onder andere gestuit door een daad van tenuitvoerlegging. Daarna begint volgens artt. 3:325 jo. 319 BW een nieuwe verjaringstermijn te lopen. Die is in beginsel gelijk aan de oorspronkelijke termijn, maar niet langer dan vijf jaar. Een executoriaal beslag kan volgens de Hoge Raad niet op één lijn worden gesteld met de stuiting van een rechtsvordering door het instellen van een eis als bedoeld in art. 3:316 lid 1 BW, welke stuiting voortduurt tot het tijdstip waarop die eis definitief wordt toegewezen. Dit volgt volgens de Hoge Raad uit de wetsgeschiedenis en uit het stelsel van de verjaringsregeling van Boek 3 BW. De Hoge Raad acht het bovendien redelijk dat een executerende partij de aangevangen executie voortzet en voltooit binnen die nieuwe verjaringstermijn, of de verjaring opnieuw stuit door bijvoorbeeld een schriftelijke aanmaning of een nieuwe daad van tenuitvoerlegging.
- De bevoegdheid om een veroordeling tot betaling van de *wettelijke rente* te executeren verjaart niet na 20 jaar, maar al na 5 jaar. Die termijn geldt op grond van art. 3:324 lid 3 BW voor 'periodieke verplichtingen'. Deze korte termijn geldt ook als de hoofdsom waarover de rente berekend dient te worden niet in de uitspraak is vastgesteld (HR 18 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2623).

Persoonlijke aansprakelijkheid van de arbiter voor processuele fouten (HR 30 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2215)

- Een arbitraal college wijst een claim van Qnow toe. Het vonnis is echter niet ondertekend door alle arbiters en wordt daarom vernietigd. Hierdoor kan Qnow

haar claim niet incasseren. Zij stelt de voorzitter van het college aansprakelijk.

- Rechtbank en hof beoordelen diens aansprakelijkheid aan de hand van het arrest HR 4 december 2009 (Greenworld), ECLI:NL:HR:2009:BJ7834. Daarin is geoordeeld dat arbiters slechts persoonlijk aansprakelijk zijn, indien zij met betrekking tot de vernietigde beslissing *opzettelijk of bewust roekeloos* hebben gehandeld dan wel met *kennelijke grove miskenning van hetgeen een behoorlijke taakvervulling meebrengt*. Volgens het hof vormt het ontbreken van handtekeningen, wat de oorzaak ook moge zijn, geen grof plichtsverzuim.
- De Hoge Raad denkt daar anders over. Hij stelt voorop dat de (strengere) Greenworld-norm geldt voor *alle fouten bij uitoefening van rechterlijke taak* door arbiters, dus zowel voor inhoudelijke fouten als voor ook voor processuele fouten. Alleen voor bedrijfsfouten – zoals het zoekmaken van stukken – geldt de strenge Greenworld-norm niet. Dergelijke fouten kunnen immers niet leiden tot vernietiging van een (arbitraal) vonnis en staan onvoldoende in verband met de uitoefening van de rechterlijke taak.
- Hoewel grof plichtsverzuim een lichtere graad van verwijtbaarheid vereist dan opzet of bewuste roekeloosheid, is ook hier de kernvraag of de arbiter een ernstig persoonlijk verwijt valt te maken. Of dit zo is, hangt af van de omstandigheden van het geval. Het behoort tot de kerntaak van de arbiter er op toe te zien dat een vonnis goed wordt ondertekend. Het oordeel dat het ontbreken van handtekeningen, wat de oorzaak ook moge zijn, niet tot aansprakelijkheid leidt, is daarom onvoldoende gemotiveerd.

Beslaglegger niet beschermd tegen gewekte schijn afstand hypotheekrecht (HR 18 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2640)

- Fraanje legt conservatoir beslag op een appartementsrecht. Na dit beslag blijkt het hypotheekrecht van FGH op dit op appartementsrecht ten onrechte te zijn doorgehaald. Als Fraanje gaat executeren, stelt FGH dat haar hypotheekrecht aan Fraanje kan worden tegengeworpen.
- Het hof oordeelt echter dat art. 3:36 BW Fraanje als beslaglegger beschermt.
- De Hoge Raad vernietigt. Art. 3:36 BW verleent slechts bescherming met betrekking tot de handeling die de derde in redelijk vertrouwen op de juistheid van zijn veronderstelling heeft verricht. In dit geval is die handeling het leggen van het *beslag* door Fraanje, in het vertrouwen dat het beslagen appartementsrecht vrij van hypotheek was.
Art. 3:36 BW kan echter niet worden ingeroepen voor de op de beslaglegging volgende executoriale verkoop en overdracht. Een beslaglegging roept immers geen rechten in het leven, maar is slechts een middel tot bewaring van rechten. Het geeft slecht het recht tot executie over te gaan, indien daadwerkelijk een vermogensbestanddeel van de schuldenaar is getroffen. Dit betekent dat art. 3:36 BW niet tot gevolg heeft dat Fraanje door het leggen van beslag tegenover FGH aanspraak verkrijgt het beslagen goed onbezwaard te executeren. FGH kan haar eerste hypotheekrecht aan Fraanje tegenwerpen.
- Ⓜ De vraag rijst in welk stadium een beslaglegger/executant nog beschermd wordt door art. 3:36 BW; is dat indien hij te goeder trouw is tijdens de executie, tijdens de verdeling van de executieopbrengst, of zelfs dan niet? Dat lijkt niet aannemelijk.

OK moet Meavita-zaak geheel opnieuw behandelen (HR 18 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2607)

- Ruim een jaar geleden oordeelde de Ondernemingskamer (OK) dat er sprake

was van wanbeleid bij zorgconcern Meavita. Volgens de OK waren de bestuurders en commissarissen verantwoordelijk voor dit wanbeleid. Daarom heeft OK geoordeeld dat de onderzoekskosten op hen kunnen worden verhaald. Eén van de rechters die de uitspraak deed, was echter al met pensioen toen de tekst van de uitspraak werd vastgesteld. Als gevolg hiervan heeft de OK niet met het door de wet voorgeschreven aantal rechters uitspraak gedaan (art. 5 jo. art. 66 lid 2 Wet RO). De Hoge Raad oordeelt daarom dat de zaak opnieuw moet worden behandeld door de OK.

De Hoge Raad overweegt bovendien dat voor het verhalen van de onderzoekskosten van een enquête op de bestuurders en de commissarissen is vereist dat hun persoonlijk een verwijt van het wanbeleid kan worden gemaakt.

De nieuwsbrief Civiele Procespraktijk is bestemd voor correspondenten van de Sectie Cassatie van Ekelmans & Meijer Advocaten en voor andere geïnteresseerden, en verschijnt vier keer per jaar. Een ieder die zich wil abonneren op deze – gratis – nieuwsbrief, kan zich aanmelden op het adres cassatie@ekelmansenmeijer.nl. Ook afmeldingen kunnen aan dit adres worden gericht.

Voetnoten

-

- [HR 30 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2222; RvdW 2016/1006](#)
- [HR 30 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2215; RvdW 2016/1005](#)
- [HR 18 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2623; NJB 2016/2177](#)
- [HR 18 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2640; NJB 2016/2178](#)
- [HR 18 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2607; NJB 2016/2182](#)

ekelmans **meijer advocaten**

This email was sent to [email address suppressed]. If you are no longer interested you can [unsubscribe instantly](#).